

Til skatteinspektørene

1. Merverdiavgiftslovens § 5, første ledd, nr. 5. Levering av filmkopier m. v.

Statens velferdskontor for handelsflåten kjøper retten til kopiering og fremvisning av spillefilm fra filmselskaper og filmbyråer. Spillefilmene, som originalt er 35 mm film, blir forminsket til 16 mm film og kopiert i flere eksemplarer av filmlaboratorier etter anbud.

I skriv av 8. september 1970 til skattedirektøren ga Finansdepartementet uttrykk for at forminsking og kopiering av kinofilm mot vederlag må anses som omsetning etter merverdiavgiftslovens § 3 og at laboratorienes ytelser må anses som levering av varer som etter § 5, første ledd, nr. 5 faller utenfor loven.
(F 10758)

2. Merverdiavgiftslovens § 10. Spørsmål om "passiv" utnyttelse av patentrettighet skal anses som næringsvirksomhet.

En enke, som sitter i uskiftet bo, mottar fra et selskap lisensavgifter som refererer seg til utnyttelse av en patentert oppfinnelse gjort av hennes avdøde ektefelle. I kraft av lisensavtalen har selskapet rett til å produsere og selge det patenterte produkt, og enken mottar en årlig godtgjørelse som varierer fra kr 12 000 til kr 20 000.

I skriv av 3. august 1970 til Finansdepartementet uttalte skattedirektøren at omhandlede ytelse etter sin art må anses avgiftspliktig etter merverdiavgiftslovens § 13, annet ledd, nr. 5, og at enken, til tross for at hun ikke driver vanlig aktiv virksomhet, må anses som næringsdrivende etter lovens § 10.

I svar av 31. august 1970 til skattedirektøren sluttet departementet seg til dette.
(Ak 1579)

3. Merverdiavgiftslovens § 11, jfr. §§ 3 og 13. Brannvesnenes ytelser.

I skriv av 11. september 1970 til Statens Branninspeksjon uttalte skattedirektøren bl. a. :

"I samsvar med det som er uttalt i vedlagte melding fra Statens Branninspeksjon og i henhold til tidligere uttalelser antar en at brannvesnenes bistand ved brann i omkringliggende distrikter mot utgiftsrefusjon, ikke kan anses som avgiftspliktig omsetning etter merverdiavgiftsloven. Det samme antas å gjelde brannvesnenes bistand ved personulykker. Derimot antas at eksempelvis dykkerbistand mot vederlag ved skader på anlegg og ved bilberging m. v. er avgiftspliktig."

I tilknytning til ovenstående meddeles at Finansdepartementet i skriv av 2. desember 1970 til Justisdepartementet har gitt uttrykk for at det ikke skal svares avgift av det vederlag et privat dykker- og entreprenørfirma krever for utført redningsaksjon ved drukningsulykke ved hjelp av froskemann, hjelpemann og båt inklusive utstyr.
(Os 6664, F 11122)

4. Merverdiavgiftslovens § 13, annet ledd, nr. 1, jfr. § 18, annet ledd, nr. 1. Garanti/forsikring av TV-apparater.

I tilknytning til salg av TV-mottakere "forsikrer" selgeren apparatene mot reparasjonsutgifter mot at kjøperen betaler kr 80,- pr. år. Gebyrene settes inn på separat bankkonto, og selgeren fører eget regnskap i tilknytning til kontoen. Når selgeren utfører reparasjon og bytter deler i apparatene, utsteder han faktura og dekker fordringen ved uttak fra nevnte bankkonto.

I skriv av 28. april 1970 til en skatteinspektør uttalte skattedirektøren bl. a. :

"En finner at nevnte ordning ikke kan anses som forsikring i henhold til forsikringsavtaleloven, men som en særskilt garantiordning for kjøperne av TV-apparatene. Det faktum at gebyrene settes inn på separat bankkonto, kan ikke tilsi en annen løsning så lenge kontoen disponeres av firmaet selv.

Selv om ordningen ikke direkte svarer til de ordninger som er nevnt i Tidsskrift for Omsetningsavgift 1965 s. 104, antas at resultatet bør bli det samme. Firmaet må følgelig svare avgift av gebyrer som innbetales. Det skal da ikke betales avgift ved uttak av deler og utføring av arbeid på eget verksted når reparasjoner blir utført." (Ho 1291)

5. Merverdiavgiftslovens § 13, jfr. § 3. Rydding i egen skog for fremmed regning.

Et elektrisitetsverk betaler tilskudd til grunneierne for hoggst og rydding av grunneiernes egen skog i kraftledningsgater. Tilskuddet ytes delvis også som kompensasjon for uhen-siktsmessig driftsform. Verkets oppgjør til grunneierne finner sted på basis av tømmer-nota eller etter spesiell avtale.

I skriv av 31. oktober 1970 til skattedirektøren uttalte Finansdepartementet bl. a. :

"Finansdepartementet er etter de opplysninger som foreligger enig i at det skal svares utgående avgift av det vederlag (tilskott) som grunneierne får betalt for sitt hoggst- og ryddingsarbeid.

En er likeledes enig i at elektrisitetsverket har fradragsrett for den inngående avgift.

Finansdepartementet antar i likhet med skattedirektøren at elektrisitetsverket skal svare investeringsavgift av de nevnte ytelser, jfr. § 3, tredje ledd i lov om avgift på investeringer m. v., og § 3, første ledd i Finansdepartementets forskrifter om avgrensning av området for investeringsavgift." (F 10928)

6. Merverdiavgiftslovens § 13, annet ledd, nr. 9. Utleie av stands m. v.

I skriv av 26. oktober 1970 til en arrangør av en utstilling uttalte skattedirektøren bl. a. :

"På grunnlag av en henvendelse fra Norges Varemesse har skattedirektøren i brev av 20. august 1970 til Finansdepartementet uttalt:

"Etter de opplysninger som er fremkommet dekker den avgift utstillerne må betale ikke bare leie av bygning, men også messens totale utgifter som bl. a. består av forarbeide, innbydelse, PR og reklame, utstyr og innredning, vakt- og renhold, informasjon, hall-leie, administrasjon m. m., elektrisk strøm, foredrag og underholdning.

På grunnlag av nevnte opplysninger er en tilbøyelig til å være enig i at i de tilfelle Norges Varemesse selv står som arrangør av messer, bør virksomheten kunne anses som markedsføring til bruk for den enkelte deltaker. Virksomheten vil da være avgiftspliktig etter lovens § 13, annet ledd nr. 9. Plassavgiften skal i tilfelle avgiftsbelegges i sin helhet, og Norges Varemesse kan kreve fradrag for inngående avgift på alle omkostninger som knytter seg til den avgiftspliktige virksomhet."

I skriv av 23. september 1970 har Finansdepartementet sluttet seg til dette.

En antar at det som her er uttalt, må gjelde tilsvarende for andre organisasjoner eller næringsdrivende som står som arrangører av messer." (Os 6754)

7. Merverdiavgiftslovens § 14, fjerde ledd. Leiehøvlning og leieskur på almenningssag.

I skriv av 4. mai 1970 til en skatteinspektør uttalte skattedirektøren bl. a. at han erklærer seg enig i at leveranser fra almenningens sagbruk og høvlteri til bruksberettigede kan skje avgiftsfritt innen rammen av almenningsretten. Leiehøvlning og leieskur til andre enn de bruksberettigede er avgiftspliktig virksomhet.

Angående leiehøvling og leieskur for de bruksberettigede når foredlingen gjelder tømmer som er tatt ut fra egen skog, bemerkes:

Merverdiavgiftslovens § 14, fjerde ledd, bestemmer at uttak av produkter fra egget jord- eller skogbruk med binæringer til bruk privat eller til formål innen rammen av disse næringer skal være avgiftsfritt. En antar imidlertid at foredling på almenningssag utenfor rammen av almenningsretten ikke kan anses som uttak fra egget jord- eller skogbruk med binæringer. Leiehøvling og leieskur for den bruksberettigede må følgelig avgiftsberegnes, når foredlingen gjelder skogsvirke fra den bruksberettigedes egen skog, såfremt almenningen er registrert. Dette antas å måtte gjelde uten hensyn til anvendelsen av materialene.

(Opp 1023)

8. Merverdiavgiftslovens § 16, første ledd, nr. 1. Utleie av bil for reise i utlandet.

I skriv av 11. september 1970 uttalte skattedirektøren:

"Spørsmålet gjelder utleie av personbil fra innenlandsk bilutleiefirma når bilen skal brukes på reise i utlandet.

Spørsmålet er om det skal betales merverdiavgift for leien under følgende alternativer:

1. Bilen overleveres leieren og tilbakeleveres utleiefirmaet i utlandet, slik at leietakeren overhode ikke har brukt bilen innenlands.
2. Bilen overleveres og tilbakeleveres innenlands, men kjøres bare mellom utleiefirmaets garasje og fergen i samme by.
3. Bilen kjøres innenlands et lengere stykke, for øvrig en måneds tid i utlandet.

I forskrifter vedrørende omsetning av varer og tjenester til bruk i utlandet m. v. av 23. februar 1970 har § 8, første ledd, slik bestemmelse:

"Registrert næringsdrivende skal ikke betale avgift av omsetning av tjenester som helt ut er til bruk i utlandet, på Svalbard og Jan Mayen, eller på utenlandske skip og luftfartøyer."

Etter denne bestemmelse antas avgiftsplikt ikke å foreligge i det under nr. 1 nevnte tilfelle.

Forutsatt at det kan legitimeres at bilen bare er kjørt direkte til ferge og direkte fra ferge til bilutleiefirmaet innen utleiebyråets forretningskommune (by), antas at avgiftsplikt heller ikke vil foreligge i det under nr. 2 nevnte tilfelle. I dette tilfelle vil det ikke bli tale om å anse bilen for brukt innenlands.

Etter bestemmelsen i § 8, første ledd i ovennevnte forskrifter vil avgiftsplikt foreligge i det under nr. 3 nevnte tilfelle."

(O 7636)

9. Merverdiavgiftslovens § 21, jfr. §§ 5 nr. 4 og 12. Leieforhold vedrørende fast eiendom mellom ektefeller.

I skriv av 28. september 1970 til en skatteinspektør uttalte skattedirektøren:

"En legger til grunn at apoteket blir drevet av en kvinnelig apoteker som er registrert på særskilt reg. nr. i foretaksregister og fører eget regnskap. Hennes ektefelle driver en jordbrukseiendom og er registrert på særskilt reg. nr. i skatteinspektørens avgiftsmanntall for jordbrukere.

En forretningsgård er blitt kjøpt i mannens navn og ombygd til bruk for apoteket. Driften av forretningsgården blir regnskapsført i tilknytning til regnskapene for jordbruket, og apoteket "betaler" kr 25 000 i leie pr. år. Leiesummen blir "overført" fra apoteket til "jordbruket" ved regnskapsnotering. Ektefellene har felleseie.

Spørsmålet som blir reist, er om mannen kan føre inngående merverdiavgift vedrørende forretningsgården til fradrag i avgiftsoppgjøret for jordbruksnæringen, jfr. merverdiavgiftslovens § 21.

En bygger på at ektefeller som rår over hver sin bestemt del av fellesboet, i avgiftsmessig henseende må anses som forskjellige avgiftssubjekter når rådighetsdelene omfatter særskilte avgiftspliktige virksomheter, jfr. lov om ektefellers formuesforhold § 12.

Såfremt fellesboet omfatter flere avgiftspliktige virksomheter som drives av ektefellene i fellesskap og inngår i den felles rådighetsdel, antar en at merverdiavgiftslovens § 12 vil komme til anvendelse.

I den foreliggende sak synes faktum å tilsi at forretningsgården tilhører mannen og inngår i hans rådighetsdel. Forholdet må da anses som om mannen leier ut bygningen til sin kone. Utleie av fast eiendom ligger utenfor det avgiftspliktige område, og mannen vil derved ikke ha fradragsrett for inngående avgift vedrørende bygningen.

Hustruen på sin side vil under denne forutsetning ikke kunne føre til fradrag i sitt avgiftsoppgjør for apoteket inngående avgift som er påløpt på mannens hånd vedrørende bygningen."

(A-A 1197)

10. Merverdiavgiftslovens § 21, jfr. investeringsavgiftslovens § 3, tredje ledd. Avregning i forbindelse med reparasjon av skader på driftsmidler som dekkes av forsikrings-selskap.

I skriv av 17. september 1970 til en næringsdrivende uttalte skattedirektøren:

"I forbindelse med den spesialordning som er etablert ved skattedirektørens stensilerte skriv til skatteinspektørene av 18. juni 1970 og som gjelder skader på driftsmidler hvor reparasjonen dekkes av forsikringsselskap, er det opplyst at Deres firma kan skrive ut avgiftsfri faktura på selvassuransen, men at Deres automatiske faktureringsmaskin ikke er i stand til isolert å slå merverdiavgift av selvassuransen når hovedfakturaen til forsikringsselskapet utskrives.

Den ordning som er angitt i ovennevnte skriv til skatteinspektørene bygger på at reparasjonens totale kostende, egenandelen inklusive, slås inn i fakturaen til forsikringsselskapet og at det foretas avgiftsberegning av hele beløpet. Fra den sum som fremkommer fratrekkes egenandelen eksklusiv avgift. Deretter foretas særskilt fakturering til forsikringstakeren på egenandelen uten avgift.

Omhandlede spesialordning i forbindelse med skader på driftsmidler bygger for øvrig på den forutsetning at det foreligger enighet mellom forsikringstakeren og forsikringsselskapet om at selskapet skal foreta oppgjør med verkstedet. Det vises til siste punktum i første avsnitt i skattedirektørens omhandlede stensil av 18. juni 1970, til skatteinspektørene. En har derfor ikke noe å merke til den fremgangsmåte som nyttes av Deres firma og som går ut på at faktura for hele skaden sendes forsikringstakeren, som selv foretar oppgjør med forsikringsselskapet."

(S-T 1912)

Oslo, 10. mars 1971

Thor Refsland
fung. underdirektør

O. Fr. Wiencke